

GEIGER

Gustaf Skördeman

Geiger

Vertaald door Lammie Post-Oostenbrink

2021

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2020 Gustaf Skördeman and Bokförlaget Polaris,
in arrangement with Politiken Literary Agency
Copyright Nederlandse vertaling © 2021 Lammie Post-Oostenbrink

Oorspronkelijke titel *Geiger*

Oorspronkelijke uitgever Bokförlaget Polaris, Stockholm

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 031 0891 9

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen.
Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

De koffiekopjes van het Royal Copenhagen-servies stonden nog op tafel met wat restjes op de bodem, de taartschaal was leeg en de sapglazen ook. Schone en gebruikte blauwgenopte servetten lagen door elkaar. Het tafelkleed zat vol koffiekringen en er lagen kruimels op, en hier en daar hadden de glazen roze kringen achtergelaten. De stoelen rond de tafel waren achteruitgeschoven, omdat de kinderen ervandoor waren gegaan.

Nu zat de ene helft van de kinderen op de Josef Frank-bank. De andere helft rende gillend in het rond, hyper van de suiker. Vanuit het niets vloog een tennisbal door de kamer, die gelukkig tussen de souvenirbordjes van verschillende Europese steden – Berlijn, Praag, Boedapest, Parijs, Rostock, Leipzig, Bonn – tegen de muur stuitte.

De afgelopen schoolweek hadden de kleinkinderen bij oma en opa gelogeerd, zodat hun ouders op vakantie konden naar Bretagne. De zussen Malin en Lotta wilden graag van de gelegenheid gebruikmaken voor de zomervakantie begon en half Zweden zou afreizen naar Frankrijk.

Tijdens de logeerweek was opa Stellan naar zijn werkkamer gevlucht, terwijl oma Agneta ontbijt en avondeten had klaargemaakt, en de kinderen naar school en de naschoolse activiteiten had gebracht en weer had opgehaald. En tijdens de ongewoon warme voorjaarsavonden had ze vanaf de steiger het gepoedel in het water in de gaten gehouden. Oma had ook snorkels, flippers, badpakken, zwembroeken, zwembrillen, het kubbspel en wat er nog over was van de zonnebrandcrème ingepakt. En verder alle kleren, tablets, opladers en schoolboeken.

Nu waren de zussen er met beide echtgenoten om de kinderen

weer mee naar huis te nemen. Het leek alsof het huis opgelucht ademhaalde omdat de rust binnenkort zou weerkeren en alles weer zijn gewone gangetje zou gaan.

De tuindeur stond open en Lotta wandelde met haar bedaagde vader door de tuin, terwijl hij haar aanwees waar in de bloembedden nieuwe planten waren gepoot. De meeste bloemen kende ze wel, maar er waren een paar nieuwe bij gekomen. Papa Stellan had een paar vaste favorieten en varieerde met de rest.

Het allermooist vond hij de bloemen vlak voordat ze gingen bloeien. Als de knoppen op het punt van uitkomen stonden. Daarover verschilden vader en dochter van mening.

Lotta luisterde aandachtig naar haar vader terwijl hij haar enthousiast langs de bloemenpracht leidde. Rudbeckia, stokrozen, blauwe ridderspoor, bitterzoet die zichzelf had uitgezaaid, oregano, munt, duizendblad en gewone rolklaver. Hij hield van zijn bloemen, en Lotta dacht terug aan alle tijd die hij tijdens haar jeugd in de tuin had doorgebracht. Je mocht papa buiten niet storen, maar je wist altijd waar hij was.

Terwijl papa Stellan bleef staan om op adem te komen, draaide Lotta zich discreet om en leek het huis te bestuderen – het statige, door het Nieuwe Bouwen geïnspireerde huis dat ze zo goed kende, dus er was helemaal geen reden om het zo aandachtig te bekijken. De grote raampartijen en de twee terrassen met het fantastische uitzicht over Mälaren en Kårsön.

Haar blik bleef hangen bij het tuinpad, de twaalf zware platte stenen waarover haar zus en zij zo vaak hadden gerend en die papa Stellan voor de grap altijd ‘het twaalfstappenmodel voor een beter leven’ noemde omdat ze naar de tuinschuur leidden. Daar kon hij zich ongestoord bezighouden met wat hij het liefst van alles deed.

Het was een hele klus geweest om de platte stenen op hun plek te krijgen, en papa Stellan had verkondigd dat ze daar voor altijd zouden blijven liggen. Ze lagen er inmiddels al veertig jaar, dus haar vader zou misschien gelijk krijgen met zijn voorspelling.

Ze keek naar haar vader. Hij was vijfentachtig en nog helder van

geest, maar hij was gauw moe en de jaren begonnen te tellen. Af en toe sneed hij zich bijna tijdens het scheren. Hij was altijd lang geweest, maar nu liep hij voorovergebogen. De grote bril die al zo lang ze zich kon herinneren zijn handelsmerk was, zat geregeld scheef en de blik erachter was mat.

Lotta was bijna even lang als Stellan, maar verder leken ze qua uiterlijk nauwelijks op elkaar. Het haar van de vader was altijd asblond geweest, dat van de dochter zwart. Volgens Stellan was dat een erfenis van haar wilskrachtige moeder. Terwijl zijn blik gewoonlijk warm en vriendelijk was, was die van Lotta onderzoekend en sceptisch.

‘Zullen we even gaan zitten?’ vroeg Lotta, want ze had gemerkt dat haar vader nog moe was en wist dat hij dat nooit uit zichzelf zou toegeven.

Ze gingen zitten op de avondse groene bank voor de tuinschuur. Stellan wuifde zichzelf koelte toe met een papieren bordje, dat tussen de bloemen had gelegen, en Lotta veegde het zweet van haar voorhoofd. De warmte voelde haast onnatuurlijk aan. De hele mei-maand was het land al in de greep van de warmte geweest en het leek er niet op dat die in juni zou verslappen.

Hoe vaak hadden ze hier niet samen gezeten? Een bank om uit te rusten, maar met alle gereedschap binnen handbereik: hier kon je op adem komen en was je tegelijkertijd voorbereid.

Dat kon je jezelf tenminste wijsmaken.

In de schuur werd het tuinmeubilair bewaard en tuingereedschap dat al in geen jaren meer was gebruikt. Schoffels, gazonsproeiers, koperen gieters, de inmiddels vermoedelijk beschimmelde hangmat en de stokoude ligstoelen waarmee de zussen zo graag speelden toen ze klein waren. Ze lagen er al op te zonnen tussen de hopen sneeuw op de eerste voorjaarsdagen, te ‘wolken’ op bewolkte zomerdagen, speelden de hele zomer dat de ligstoelen boten waren, auto’s, vliegtuigen, ruimteraketten of steigers waar ze van af sprongen in het zogenaamde water.

Toen de zussen te groot waren voor dat soort spelletjes, verdwe-

nen de ligstoelen in de tuinschuur, en daar hadden ze sindsdien gestaan. Papa Stellan deed er als hij in de tuin werkte stiekem dutjes op, maar het lichte gekraak van de strandstoelen dat je door de muren heen kon horen, verried wat hij aan het doen was.

Nu was de tuinschuur eerder een monument van een vervlogen tijdperk. Alleen de tuintafel werd elk jaar buiten neergezet, door tuinman Jocke, die nog steeds met de regelmaat van de klok opdook, hoewel hij lang geleden met pensioen was gegaan. Hij wilde trouwens ook niet voor zijn werk betaald krijgen. Sinds Stellan en Agneta als pasgetrouwd stel begin jaren zeventig in dit huis waren komen wonen, kwam hij elke week langs en daar was hij na zijn pensioen mee doorgedaan, zonder dat hij erom vroeg of erom werd gevraagd. Misschien had hij die vaste gewoontes nodig om niet af te takelen.

Lotta gluurde om de hoek van de schuurdeur en de warmte sloeg haar tegemoet. In de zomerwarmte was de schuur net een oven.

‘Moeten jullie dat niet eens voor dat raampje weghalen?’ zei ze terwijl ze naar het stuk multiplex wees dat tegen de achterste muur gespijkerd was. ‘We zijn geen kleine kinderen meer, de kans is klein dat wij je nog zullen bespioneren.’

‘Dat klopt, maar nu zijn er nieuwe kleine spionnen,’ zei Stellan lachend.

‘Die hebben alleen maar aandacht voor hun schermpjes.’

‘Ik zal Jocke vragen het weg te halen. Het raam kijkt uit op een prachtige koninginnenstruik, maar ik zit daar niet meer zo vaak.’

‘Helemaal niet meer, zo te zien,’ zei Lotta terwijl haar blik bleef hangen bij de roestende ligstoelen.

‘Deze is voor jou,’ zei Stellan Broman tegen zijn dochter, en hij hield een bloem voor haar neus. Elke keer als ze langskwam gaf hij haar een plant of een bloembol uit zijn tuin mee voor haar moes-tuintje en ze nam die telkens dankbaar aan.

‘Wat is het?’ vroeg ze.

‘Geen idee. Een teunisbloem, geloof ik. Jocke heeft hem geplant.’

‘Je geeft hem altijd de schuld.’

Lotta lachte naar haar vader.

Joachim was altijd een vanzelfsprekend deel van haar leven geweest, en hij en papa zaten vaak te kibbelen over wie de meeste plantenken- nis had. Als ze eerlijk was, had ze waarschijnlijk meer van Jocke ge- leerd over gewassen en tuinieren dan van papa Stellan. Maar ze dacht toch met warmte terug aan haar kindertijd en haar vaders hobby, om- dat hij er dan voor hen was. Dan was hij niet aan het werk, en zat het huis niet vol collega's en vrienden. Geen grandioze feesten, geen werk, maar gewoon lekker wat rommelen in de bloembedden.

Zijn leven moest de laatste dertig jaar een heel stuk rustiger zijn geworden. Zou hij zijn oude leven missen? Om in het middelpunt van de belangstelling te staan?

Malin en zij waren door zijn werk op een bijzondere manier opge- groeid; ze hadden een jeugd gehad waar al hun vrienden jaloers op waren geweest. Zou het eigenlijk hebben uitgemaakt als papa meer thuis was geweest, als hij zich niet steeds had opgesloten in de tv- kamer in het souterrain of de tuin in was gevluht zodra hij het huis binnenstapte? Mama had immers altijd voor hen klaargestaan.

Het was zonder twijfel spannend geweest met al die bekende ge- zichten in huis, met alle feesten en grappen en alle volwassenen die vreemde dingen deden.

Misschien was ze zo'n introvert iemand geworden door het druk- ke sociale leven van haar ouders? Haar werkverslaving had ze zonder meer van haar vader, maar als ze niet aan het werk was, wilde ze het liefst alleen zijn. Dan wilde ze zich terugtrekken met een boek. Of misschien met een vriendin afspreken en wat kletsen. Eén vriendin.

Een schrille kinderkreet gaf aan dat het tijd was om naar de ande- ren terug te keren.

Malin was zoals gebruikelijk binnengebleven met mama Agneta. Zij had de tuin nooit prettig gevonden. 'Jakkes, al die wormen en pissebedden,' klonk haar oordeel als zesjarige al, en daarvan was ze nooit afgeweken.

Donkere Lotta en blonde Malin. De knappe grote zus en het ver- wende prinsesje.

Als het stereotiepe kleine zusje had ze haar moeder niet geholpen

met schoonmaken, inpakken of afwassen, constateerde Lotta. In plaats daarvan had ze een doos met oude kleren van zolder gehaald om naar vintage vondsten voor haar kinderen te zoeken.

‘Willen ze echt die oude kleren aan?’ vroeg Agneta.

‘Ze zijn toch prachtig?’ zei Malin, die een lichtblauw fluwelen broekpak omhooghield dat ze zelf nog had gedragen.

Malin was met haar blonde haar en donkere wenkbrauwen het evenbeeld van haar moeder. Het was duidelijk dat Agneta in haar jonge jaren een echte schoonheid was geweest, en nu ze bijna zeventig was werd ze in de stad nog regelmatig nagekeken. Al merkte ze daar zelf niets van. Zowel moeder als dochter was zo aantrekkelijk dat de mensen die ze tegenkwamen het als vanzelf goed met hen voorhadden. Alsof hun schoonheid van binnenuit kwam en hun daarom niet werd aangerekend.

Terwijl Malin en Lotta met hun ouders zaten te praten en de kinderen aan het spelen waren, hadden hun echtgenoten elkaar zoals gebruikelijk opgezocht. Iets over het werk of auto’s of een badkamerverbouwing, waarover ze in alle rust konden kletsen. Christian in een netjes gestreken overhemd en met glimmende schoenen aan zijn voeten, Petter in een korte broek en op sandalen. Ze voelden zich niet helemaal prettig in elkaars bijzijn – een zakenman en een cultuurbureaucraat –, maar geen van beiden voelde zich op zijn gemak in de buurt van de grote schoonvader, de legendarische tv-presentator, dus zochten ze elkaar op. Geen van beiden was bijzonder geïnteresseerd in de kwesties die Stellans aandacht trokken: tv in de jaren zeventig en tachtig, reizen door Europa of in hoeverre klassieke cultuur, entertainment en de verheffing van het volk met elkaar samengingen. Geen van beiden kon Schiller citeren.

Nadat ze had geconstateerd dat de zwagers niet van hun gewoonte waren afgeweken, zag Lotta dat ook de kinderen dat niet hadden gedaan. Haar eigen zoons zaten over hun mobiele telefoons gebogen en Malins twee kinderen hadden ruzie. Molly gilte dat Hugo een tennisbal tegen haar voorhoofd had gegooid en dat hij had gezegd dat ze moest koppen. De bal was tegen de muur geaatst en

later tussen twee koffiekopjes op de tafel beland.

Het was de hoogste tijd om haar zoons naar hun training te brengen en afscheid te nemen van Malins slechtgemanierde snotapen. Ze had een heleboel vergaderingen in het vooruitzicht, want dat kreeg je ervan als je een hele week niet op je werk verscheen. Nog een geluk dat Christian zijn eigen werktijd kon indelen en dat de kinderen de hele zomer allerlei activiteiten hadden.

‘Tijd om te gaan. Ga oma maar bedanken en trek je jas aan.’

Leo streek zijn pony opzij en liep naar zijn oma, gaf haar een hand en bedankte haar. Tegen Sixten moest ze het nog een keer zeggen, maar toen ging ook hij naar zijn oma toe om haar te bedanken.

Malin groef tussen de dingen die ze niet meer kon bekijken, propte een paar kledingstukken in een tas en zette de doos weg. Die bracht ze niet terug naar de zolder, constateerde Lotta. Ze was ervan overtuigd dat de doos met hun oude kinderkleren die haar zus had gepakt nog jaren ergens ongeopend zou blijven staan.

Lotta deed de voordeur open en liet haar zoons naar buiten. Petter pikte de hint meteen op; hij kwam de kamer binnen, bedankte zijn schoonouders, liep vervolgens naar de auto en stapte in. Onder tussen hielp Lotta Malins kinderen met hun jassen. Haar zus mocht Christian opzoeken om tegen hem te zeggen dat hij gedag moest zeggen, en vervolgens joeg Lotta iedereen naar de twee auto’s die op de oprit stonden, terwijl Malin haar moeder een knuffel gaf.

Stellan trok zich terug in zijn leesfauteuil in de woonkamer. Een veelgebruikte Pernilla-stoel. Met een beschermende geluidsmuur in de vorm van de *Matthäus Passion* om zich heen. John Eliot Gardiners klassieke opname uit 1988, met Barbara Bonney.

Agneta liep naar het stoepje bij de voordeur om de vertrekkende menigte uit te zwaaien. Schel telefoonrinkel doorboorde de lucht en ze zei tegen haar dochters dat ze moest gaan opnemen. Malin kon het niet laten om lachend op te merken dat haar ouders de enigen waren die ze kende die thuis nog een vaste telefoonlijn hadden. Ze beweerde dat ze haar kinderen nooit zou kunnen uitleggen wat een vaste telefoon was.

‘Het is je vader,’ zei Agneta verontschuldigend. ‘Hij wil die lijn absoluut aanhouden.’

Ze liep het huis weer in, terwijl haar jongste dochter zich bij haar wachtende gezin voegde.

Agneta liep naar de werkkamer en pakte de grote hoorn met het spiraalsnoer van de haak van een oude Dialog-telefoon met draaischijf. Ze noemde haar achternaam, zoals ze altijd deed.

‘Met Broman.’

Aan de andere kant van de lijn zei een mannenstem in gebroken Duits: ‘Geiger?’

Daar was ze al bang voor geweest.

Lieve hemel.

De kleinkinderen.

Maar ze hoorde dat buiten de auto’s werden gestart en realiseerde zich dat ze vrij weinig keus had.

Ze dacht vliegensvlug na en vervolgens antwoordde ze heel kort: ‘Ja’, en legde de hoorn op de haak.

Ze liep naar boven, de slaapkamer in, trok de la van haar nachtkastje open, schoof de gebruiksaanwijzing van de wekkerradio en de personenweegschaal opzij en haalde er een groot, zwart pistool van het merk Makarov uit, en een geluiddemper die ze erop schroefde.

Op weg terug naar de woonkamer controleerde ze vlug of er nog kogels in zaten en constateerde dat het wapen nog prima werkte, ook al was het lang niet gebruikt. Schoongemaakt en geolied was het in elk geval wel.

Ze naderde haar man schuin van achteren en zette de loop tegen zijn hoofd.

En schoot.

Bloeddruppels op het boek, dat uit Stellans hand viel. Goethes *Faust*, in het Duits.

Het had niet veel lawaai gemaakt, maar de knal was harder geweest dan ze had verwacht, dus voor de zekerheid liet ze het wapen zakken en liep naar het raam in de woonkamer.

Buiten leken de zussen niets te hebben opgemerkt, want ze kwa-

men niet weer naar binnen. Lotta liep van Malins auto naar de hare en stapte in.

Lotta keek weer naar het huis terwijl ze in de auto ging zitten; ze zag dat haar moeder naar buiten keek en zwaaide opgewekt. Malin volgde Lotta's blik en deed hetzelfde.

Met het wapen achter haar rug zwaaide Agneta terug met haar andere hand. Haar dochters tikten tegen de achterste autoramen om aan te geven dat de kinderen nog een laatste keer moesten zwaaien. Dat deden ze, en oma lachte en bedacht dat ze met zulke heerlijke kleinkinderen toch iets goeds moest hebben gedaan.

‘Ze hebben gebeld.’

Karla Breuer keek op van haar boek en liet haar blik op Strauss rusten.

‘De Kleine Kanonskogel’, zo noemde ze hem. Klein, tonnetjerond en dodelijk efficiënt.

Ze wist dat hij haar ‘het Witte Spook’ noemde. Vanwege haar lange witte haar, ijsblauwe ogen en witte kleding. En omdat hij haar beschouwde als een restant uit het verleden, een geest uit een vergeten tijd.

‘Waarvandaan?’ zei Breuer. ‘En waarheen?’

‘Van Beiroet naar Stockholm,’ zei Strauss, en hij zag aan het Spook dat ze dat niet had verwacht.

Het was een van de vele nummers die ze in de gaten hielden en eentje waarvan niemand had verwacht dat die ooit weer gebruikt zou worden. Vermoedelijk verkaste de afdeling van Strauss en Breuer daarom als een van de laatste, omdat niemand geloofde dat hun focus actueel was. Het leek erop dat men ook de oude wereld achter zich wilde laten toen de veiligheidsdienst Pullach voor Berlijn verruilde. Maar Breuer hield koppig vol dat het verleden nooit verdween.

Breuer was de enige op de afdeling die al voor de Binnenlandse Veiligheidsdienst werkte toen het nummer in Stockholm nog als actief te boek stond. Dat was jaren geleden. Maar nu was het onmiskenbaar weer geactiveerd, totaal onverwacht.

‘Dan moeten we erheen.’

Breuer stond op en beende langs Strauss heen zonder hem aan te kijken. Ze waren in de vier jaar dat ze nu samenwerkten nooit be-

vriend geraakt, maar zij waren momenteel de verantwoordelijken.

Al had Schönberg het laatste woord.

Strauss wierp een blik in Breuers kamer toen ze langs hem snelde. Geen van de beeldschermen stond aan, geen enkele computer was aangezet. Daarentegen lagen overal stapels boeken en rapporten. Hij begreep niet dat een volslagen analoge medewerker mocht blijven. Wie stond bij haar in het krijt? Ze werkte al vier decennia bij de veiligheidsdienst, dus ze had in die tijd vast flink wat gunsten verzameld. Vervolgens draaide hij zich om en liep haastig achter haar aan.

Er waren niet veel collega's meer in het gebouw, dacht hij terwijl hij in de gang om zich heen keek. De meesten waren al naar het nieuwe complex in Berlijn verhuisd. Het grootste overheidsgebouw van het land, dat anderhalf miljard euro had gekost.

De grandeur en de locatie in hartje Berlijn zouden de architecten en opdrachtgevers aan het oude hoofdkantoor van de Stasi, de Oost-Duitse veiligheidsdienst, moeten herinneren, maar dat was kennelijk niet zo, of anders kon het hun niets schelen.

In een open samenleving was dit geheimzinnige werk niet zo angstaanjagend.

Zes deuren verderop in de gang klopte Breuer aan bij Schönberg en ze stapte naar binnen voordat Strauss zich bij haar had gevoegd.

Schönberg zat met een stel mappen voor zich, drie naast elkaar. Hij moest ze hebben dichtgeslagen toen er werd geklopt. Zelfs in dit gebouw had men geheimen voor elkaar.

'Geiger is geactiveerd,' zei Breuer.

Schönberg gaf geen antwoord, maar keek haar aan met een blik die zei: 'Nou en?'

'Dat betekent dat Abu Rasil geactiveerd is,' zei Breuer. 'Nu kunnen we hem pakken.'

'Denk je dat hij nog leeft?' zei Schönberg. 'Na meer dan dertig jaar radiostilte?'

'Hij leeft nog. Hij had zich teruggetrokken, maar nu is hij weer geactiveerd. Ze zouden niet naar Stockholm hebben gebeld als Rasil niet meer in leven was.'

‘Wat kan hij tegenwoordig nog aanrichten?’

‘Als hij na drie decennia weer is geactiveerd, moet het wel iets spectaculairs zijn. We moeten erheen.’

Schönberg zei niets.

‘Wat heeft onze afdeling voor nut als we ons alarmeringssysteem niet serieus nemen?’

Schönberg keek haar alleen maar aan.

‘Hier rekenen ze nou juist op,’ ging Breuer verder. ‘Dat niemand gelooft dat Rasil nog leeft. Dat niemand iets onderneemt.’

‘Hoe zeker zijn jullie van de aanwijzing?’ zei Schönberg uiteindelijk. Breuer keek naar Strauss.

‘Heel zeker,’ zei Strauss, want hij had al begrepen dat Breuer wilde dat hij dat zou zeggen. Het was gebruikelijk dat de divisiechef die met pensioen ging zijn opvolger aanwees, en Strauss wilde het stokje dolgraag van haar overnemen. Daarna zou het nog maar een paar jaar duren voor Schönbergs post als afdelingschef vrijkwam. Strauss zag de weg die zijn carrière zou nemen duidelijk voor zich.

‘Je zit vier maanden voor je pensioen, Breuer. Stuur Strauss erheen.’

Breuer vond die opmerking geen antwoord waard. Schönberg zuchtte.

‘Hoelang jaag jij al op Abu Rasil? Veertig jaar?’

‘Ik heb hem tien jaar achternagezeten, en vervolgens verdween hij. Ik had hem diverse keren bijna te pakken.’

‘Dat denk jij in elk geval.’

‘Moeten we de grootste terrorist die we ooit op het spoor zijn gekomen nu laten glippen?’

Schönberg zette zijn leesbril af en wreef over zijn neusbrug. Hij keek naar zijn ondergeschikte.

‘Abu Rasil is een mythe,’ zei hij. ‘Een legende die de Palestijnen in de jaren zeventig hebben gelanceerd om het Westen bang te maken.’

‘Dat is precies wat Abu Rasil je wil doen geloven.’

‘De bovenmenselijke terrorist. Dat er achter zo’n beetje alle terroristische aanslagen in Europa die in al die jaren zijn gepleegd een

brein zit, is gewoon te mooi om waar te zijn.’

‘Als afscheidscadeau dan?’ zei Breuer, terwijl ze haar baas strak aankeek. Zowel Schönberg als Strauss realiseerde zich dat ze het niet zou opgeven.

‘Ach,’ zei Schönberg. ‘Neem Strauss en Windmüller mee. Je krijgt een week.’

‘We vertrekken direct.’

‘Direct?’

‘Direct. Rasil is vast ook al onderweg.’

Breuer draaide zich om en liep de kamer uit, en Strauss haastte zich naar zijn eigen kamer om zijn jasje en zijn dienstwapen te gaan halen. Al het andere kon hij onderweg wel kopen. Maar niet een Glock 17 of een op maat gemaakt Zegna-pak in maat 60.

In de kamer van Strauss lagen geen stapels boeken. Er stonden evenveel beeldschermen als bij alle anderen, maar anders dan bij Breuer stonden ze bij Strauss wel aan. De posters van Nick Cave aan de muur en Strauss’ geliefde Devialet Phantom Gold, ’s werelds beste draadloze geluidsinstallatie. Nu er steeds meer collega’s naar Berlijn verhuisden, kon Strauss het geluid steeds harder zetten.

Hij bleef even aarzelend op de drempel staan, maar kon zich toch niet inhouden. Met de afstandsbediening zette hij de Phantom aan en zocht op zijn mobiel ‘The Good Son’ op.

‘One more man gone. One more man gone. One more ma-an...’

Verrukkelijk.

Daarna snel naar zijn collega verderop in de gang om hem mee te delen dat hij met ze meeging naar Zweden. Windmüller was een van deze goedgetrainde operateurs met de opdracht hun veiligheid te garanderen en hun leven te bewaken.

Breuers obsessie met Abu Rasil was algemeen bekend en er werd door de hele BND, de Bundesnachrichtendienst, vraagtekens bij gezet. Dit zou haar laatste kans zijn om te bewijzen dat de legende waar was en dat ze al die tijd gelijk had gehad.

Strauss wist niet wat hij ervan moest denken, maar hij zou niet aan het Witte Spook durven te twijfelen. In elk geval niet openlijk en

zolang ze nog hier werkte. Breuer kende heel wat mensen hogerop in de organisatie.

Geen van de drie hoefde een gezin te waarschuwen, dus ze konden zo vertrekken. Windmüller stapte in de mobiele verbindingcentrale, terwijl Strauss het portier van de BMW voor Breuer openhield. Hij kon niet inschatten hoe serieus hun opdracht was. Maar als Abu Rasil bestond en als hij nu was geactiveerd, dan was er iets groots in gang gezet.

Iets heel groots.

Zodra haar dochters weg waren, kreeg ze haast.

Ze griste de rugzak mee uit de gang en rende de trap op naar de bovenverdieping. De badkamer had destijds de veiligste plek geleken. Om drie redenen: je kon de deur op slot doen, je had geen last van inkiijk en niemand zou zich afvragen wat je daar aan het doen was. De vele gasten gebruikten de toiletten op de begane grond.

In deze situatie zou het misschien een goed idee zijn geweest om dingen in de tuin te begraven of naar een of ander bos te rijden, maar als ze het spul eenmaal nodig had, zou het misschien niet lukken om het tevoorschijn te halen. Zo ver vooruit had ze toen al gedacht.

Nu moest ze opschieten. Er waren natuurlijk al mensen onderweg. De vraag was alleen hoe dichtbij ze waren.

En wie het waren.

Hoe hard ze ook sloeg met de wc-rollhouder, het had weinig resultaat, dus ze moest naar de kelder rennen om de hamer te halen. Hoe ze de tegels kapot zou krijgen en hoeveel lawaai het zou maken, daaraan had ze niet gedacht toen ze destijds het pakket in de badkamermuur had verstopt en de muur had betegeld.

Maar nu was er niemand die het kon horen.

Ze sloeg zo krachtig mogelijk met de hamer en bij de eerste poging verscheen er al een barst in de tegel. Ze bleef slaan tot de hele tegel kapot was en boog de scherpe randen van de vochtregulerende folie die erachter zat opzij, stak twee vingers in het gat en trok het noodpakket eruit, dat in wasdoek gewikkeld was.

Een dikke stapel briefjes van duizend kroon, maar die waren niet langer geldig, realiseerde ze zich. Dus was ze aangewezen op het

contante geld dat ze in huis had. Nog een geluk dat ze altijd wat in het blikje in de keuken bewaarde.

Drie setjes paspoorten met verschillende namen, maar allemaal uiteraard lang geleden verlopen.

Het codewoord voor de radiozender.

Autosleutels – zou de auto er nog staan? Wanneer had ze dat voor het laatst gecontroleerd?

Het instructieboekje over hoe te overleven in de wildernis, dat ze met tegenzin meenam.

De capsules met cyanide – hemeltjelijef.

Het pistool had ze hier nooit verstopt, omdat ze het bij de hand wilde houden en daarvoor het nachtkastje had uitgekozen; voor het geval iemand het zou vinden had ze zelfs een onzinverhaal verzonnen dat het een erfstuk van haar vader was. Maar dat was nooit gebeurd.

Ze bleef staan. Hoorde ze een auto?

Ze snelde naar het raam op de overloop en tilde voorzichtig het puntje van het gordijn op om naar buiten te gluren.

Er was niemand.

Zouden ze echt voor het huis parkeren? Zouden ze niet eerder een eindje verderop blijven staan en voorzichtig dichterbij komen? Wat zouden de burens denken als ze mysterieuze mannen door hun tuin zagen sluipen in deze prachtige wijk?

Nee, het was natuurlijk het eenvoudigst om naar het huis te rijden en ervoor te parkeren, zodat het leek alsof je een goede reden had. Misschien hadden ze zelfs een bestelwagen aangeschaft, of een pick-up met de tekst ONTSTOPPINGSDIENST. Iets wat niemand zou onthouden.

Ze waren er nog niet. Ze had totaal geen idee hoeveel uren, minuten of seconden ze nog had.

Ze moest terug en doorwerken.

‘Mijn bananenpop!’ riep Molly.

‘We halen hem de volgende keer als we naar oma gaan wel op,’ zei Malin.

‘Nee!’ krijste Molly.

Malin zuchtte.

‘We zullen moeten omkeren,’ zei ze tegen Christian.

Ze wist hoe geobsedeerd Molly was door de gele knuffel met zijn grote glimlach. De bananenpop was zowel een speelkameraad als een knuffel, en als ze hem niet meteen ophaalden, zou haar dochter blijven schreeuwen tot ze hem terug had.

Christian wierp snel een blik op zijn Rolex GMT-Master. De Pepsiversie, waar hij niet weinig trots op was.

Verdomme.

Dat zou de hele dag kosten.

Maar er was niets aan te doen.

Ze waren net langs station Brommaplan gereden, waar hij had kunnen omdraaien, maar hij reageerde te laat en moest doorrijden naar de rotonde, reed een volledig rondje en koerste weer richting het huis van opa en oma.

Rotpop!

De tijd tikte door en ze ging weer naar de badkamer, pakte de zak met sneldrogend cementpoeder en mengde het met een beetje water in de tandenborstelbeker. Smeerde de pasta op de achterkant van de reservetegel die al die jaren samen met het cementpoeder op de bodem van haar la in het badkamerkastje had gelegen, en toen drukte ze de tegel voor het gat en zette er de mand met handdoeken tegenaan. Het zou iemand die de boel nauwkeurig inspecteerde niet voor de gek houden, maar ze zou er misschien een paar dagen mee winnen en hopelijk was dat genoeg.

Ze propte de tandenborstelbeker en de tegelscherven in haar rugzak, samen met het geld en de paspoorten. Daarna liep ze naar de keuken om iets te eten in te pakken. Opeens bedacht ze iets en ze spoedde zich naar de garage om een batterijoplader te halen.

Goed. En nu?

Ze op het verkeerde been zetten.

Hoe?

Het sieradendoosje. Stellans portefeuille. En nog iets.
Het kleine Munch-schilderij dat in de gastenbadkamer hing.
Alles in de rugzak.
Een paar lades uittrekken en overhoophalen.
Wat nog meer?

Precies. De reden voor dit alles. Het kostte haar een minuut om ze te halen.

Ze keek op de klok.
Er was al veel te veel tijd verstreken.
Ze moest gaan.

Hun auto kon ze niet nemen, dat begreep ze wel, dus liep ze naar het tuinschuurtje en haalde de fiets die daar al tientallen jaren stond eruit. Een roze, met witte handvatten. Die moest van een van beide dochters zijn geweest, al kon ze zich niet herinneren dat ze hen ooit op die fiets had zien rondrijden.

In de loop der jaren was de fiets langzaam maar zeker verdwenen achter kratten, spades, een strimmer, kruiwagens, ligstoelen en verschillende planken die ooit eens van pas konden komen. Er zat een kapotte tuinslang om het frame, het stuur en het voorwiel gewikkeld. De ketting was niet gesmeerd en de banden waren bijna leeg, maar ze kon er nog wel op fietsen.

Stonden er geen burens voor de ramen? Die zouden immers worden verhoord en ze wilde niet dat een van de acteurs die nu in beweging kwamen te weten zouden komen dat ze op twee wielen was gevlucht. Gezien het feit dat haar dochters zelden van zich lieten horen, zou ze ongeveer een week hebben voor een van beiden ongerust werd. In de tussentijd zou ze van de politie in elk geval geen last hebben.

Bij de anderen was dat een ander verhaal.
Degenen die gebeld hadden.
En degenen die geluisterd hadden.
Ze had geen idee hoeveel tijd ze had. Uren of dagen?

Zouden ze genoeg nemen met het gesprek en de gevolgen afwachten? Waarschijnlijk niet, en nu kreeg ze pas echt haast.

Ze liep naar binnen voor een laatste controle. Vervolgens keek ze door het ruitje in de voordeur. Niets verdachts buiten. Ze knoopte haar outdoorjas dicht en trok de capuchon over haar hoofd. Ze zou het warm krijgen, maar ze moest zich op een of andere manier vermommen.

Tot slot liep ze naar de woonkamer en gaf haar dode echtgenoot een kus op zijn kruin.

‘Bedankt voor alle jaren. Duim voor me.’

Ze tikte hem op zijn wang, pakte toen de fiets en reed weg.

Op het moment dat Agneta Broman op haar oude fiets om de bocht bij Grönviksvägen verdween, reed de zwarte BMW M550d xDrive Touring van Malin Broman-Dahl over Nockebyvägen en sloeg af naar Grönviksvägen, nog maar een paar honderd meter verwijderd van haar ouderlijk huis op nummer 63.

Het lawaai was oorverdovend. Toeterende auto's, aanhangers met geslaagden en geluidsinstallaties die niet onderdeden voor die van het Summerburst-festival. Oude schlagers en bonkende housemuziek door elkaar. Vanaf elke aanhanger klonk zulke harde muziek dat de ramen in het statige huis rinkelden.

Ballonnen, champagneflessen, blauw-gele vlaggen. Drukte.

Jonge mensen vol verwachtingen en hoop. Ouders en oma's en oudtantes op weg naar de diploma-uitreiking van de school die altijd de eerste in de hoofdstad moest zijn. De borden vol namen en babyfoto's en klassen. Schoolklassen dus. Andere klassenverschillen werden gemarkeerd met horloges, kleding en tassen. En alle automerken die in uitgelaten ongehoorzaamheid in alle straten rondom de Östra Real-school fout geparkeerd stonden. De parkeerwachten liepen te wachten tot de noodzakelijke vijf minuten waren verstreken en ze boetes konden uitschrijven. Als hyena's die wachtten tot de leeuw zich tegoed had gedaan aan de dode zebra, zodat ze zonder gevaar zelf konden eten.

Zelfs het anders zo verlaten rijke gedeelte van Artillerigatan stond vol mensen die op weg waren naar het plein van de exclusieve school. Hier liepen voormalig directeuren met vergeelde studentenmutsen op langs, te zwaar opgemaakte trofeevrouwen die er verbolgen over waren dat ze hun bontjassen niet konden dragen in de hitte, en jonge jongens met achterovergekamd haar die in het eerste jaar na hun eigen eindexamen al twee of drie eigen bedrijven hadden opgestart. Groene en rode broeken waren nog steeds populair bij de jongens hier, constateerde Sara.

Dit hele circus omdat een stel tieners van school zou gaan. Regelrecht het onbekende in.

Geniet van deze dag, dacht ze terwijl ze in de snikhete auto zat. Want morgen zijn jullie niet meer dan een statistiek. Werkloos en dakloos. Een probleem voor de samenleving. Geniet ervan nu het nog kan.

Toen er een vader voorbijschoot met een bord in zijn hand met een foto van een driejarige 'Ebba' realiseerde Sara zich dat ze zoiets niet had geregeld voor haar eigen Ebba.

Ze maakte een notitie in de agenda op haar mobiele telefoon. Zodra haar dienst erop zat: een bord voor haar dochter regelen.

Het zweet liep van haar voorhoofd naar haar wangen. Haar rug was ook al vochtig.

Sara en David waren ruim op tijd geweest, dus ze hadden een geschikte parkeerplek gevonden tegenover de portiek van Artillerigatan 65, bij de lange muur naar de Östra Real-school, die ze goed in de gaten hielden. Nu zaten ze tussen de lege petflessen en vette fastfoodverpakkingen, en had ze steeds hogere nood.

David Karlsson. En Sara Nowak.

Sara had haar haar in een knot gedaan en een pet van Ralph Lauren opgezet om niet op te vallen in dit gedeelte van de stad. Toen ze de pet van haar hoofd haalde om het zweet van haar voorhoofd te vegen, zag ze in de achteruitkijkspiegel dat het tijd werd om haar haar weer te laten verven. Het haar was bruin, maar de uitgroei was knalrood. Het leek alsof haar schedel in brand stond.

Als kind was Sara vanwege haar rode haar 'de Indiaan' genoemd. Niet helemaal logisch, en na een tijdje bijzonder vermoeiend. Ze werd ook giraf genoemd, omdat ze langer was dan de meeste jongens in haar klas. Een meter zevenenzeventig – even lang als Naomi Campbell en Linda Evangelista. Haar lengte en geprononceerde jukbeenderen waren tijdens haar puberteit de aanleiding geweest tot honderden ongemakkelijke versierpogingen, omdat ze eruitzag als een model. Zoveel zelfs dat Sara uiteindelijk had geprobeerd er carrière mee te maken, hoewel ze zelf vond dat ze er raar uitzag.

Het modellenwerk was relatief goed gegaan, maar ze dacht er vol onbehagen aan terug hoe vervelend het was geweest om te zitten

wachten op opdrachten. Uitgestald als handelswaar in een catalogus waarin de klanten uit onzekere meisjes konden kiezen. Een kleerhanger met de juiste beenlengte.

Ze had het absoluut niet prettig gevonden om afhankelijk te zijn van wat anderen van haar uiterlijk vonden, dus zei ze het contract met het agentschap op en begon in plaats daarvan met vechtsporttrainingen om een uitlaatklep te hebben voor de woede die ze had opgebouwd tijdens alle selectieprocessen en door toedoen van alle fotografen die haar onzedelijk hadden betast.

Af en toe was ze trots op haar lengte en haar haarkleur, maar toch liet ze haar haar bruin verven om tijdens haar politiewerk niet zo snel te worden herkend. Ze vond het sowieso niet prettig als de blikken van mensen op haar gericht waren. Vooral niet die van mannen, omdat ze door haar werk bij de prostitutiedivisie wellustige blikken was gaan associëren met bijzonder onaangename personen.

‘Wat is het toch ontzettend warm,’ zei Sara terwijl ze met haar ogen knipperde naar de kleine handventilator van Clas Ohlson die ze hadden gekocht om te voorkomen dat de airconditioning de accu van de auto zou leegtrekken.

‘Ik ben benieuwd hoe snel er zal worden geklaagd over de warmte,’ zei David. ‘De eerste warme zomer in jaren.’

Hij keek van de portiek naar zijn horloge en terug.

‘Hoelang is hij nu al binnen?’

‘Geen idee. Te lang. Hij is vast al klaar. We gaan wel bij de volgende naar binnen.’

‘Oké.’

‘Maar we kunnen deze misschien bang maken als hij naar buiten komt? Proberen hem af te schrikken, zelfs als we hem niet op heterdaad kunnen betrappen.’

David keek Sara aan.

‘Lastigvallen?’

‘Nee, gewoon laten weten dat we hem in het oog houden. Om legitimatie vragen, suggereren dat zijn vrouw erachter kan komen. Ze denken immers dat ze hier ongestoord mee door kunnen gaan.’

‘Of we betrappen ze op heterdaad, of we laten ze met rust.’

‘Moet je ons nou zien. We kunnen zo’n vent arresteren, maar die meid heeft vandaag nog tien andere klanten. In de rest van de stad hebben honderden meiden duizenden klanten, alleen vandaag al. Wij arresteren er hier en daar eentje. Die een boete krijgt en daarna gewoon doorgaat met waar hij mee bezig was. Het is verdorie niet te geloven.’

‘Het is niet anders.’

‘Het is klote!’

‘Wat heb jij toch? Waarom ben je zo kwaad?’

‘Wat is daar nou zo vreemd aan? Is het niet veel vreemder dat jij níet kwaad bent?’

‘Ik geloof niet dat je goed werk kunt leveren als je kwaad bent.’

‘Het is maar goed dat ik kwaad ben. Het geeft energie om door te gaan. Wat moet ik anders zijn – blij? “Hoera, wat fijn dat er van die afschuwelijke mensen bestaan!”’

‘Mij lijkt het onverstandig. Je werk heeft eronder te lijden en je brandt jezelf op. Je houdt dit werk niet vol als je kwaad bent op alles wat je ziet.’

‘Het wordt verdomme tijd dat iemand zich kwaad maakt over deze klotezooi. Iemand die niet alleen probeert te begrijpen en te berekenen, maar razend wordt. Witheet.’

‘We moeten werken met de langetermijnvisie.’

‘Ik wil geen langetermijnvisie, ik wil verdomme een kortetermijnvisie om mee te werken. Deze: “Ophouden! Nu!”’

David schudde zijn hoofd.

‘We moeten ze laten inzien dat wat ze doen verkeerd is. Woede is geen goed uitgangspunt om contact te maken. Dat schept afstand, conflict. Ze luisteren niet als je tegen ze tekeergaat, want ze schieten meteen in de verdediging.’

‘Maakt het dan nog uit wat wij doen, denk je? Alles gaat immers gewoon door.’

‘Wat zou je het liefst willen?’ vroeg David. ‘Die meiden redden of hun klanten arresteren?’

‘Allebei.’

‘Maar welke van de twee is het belangrijkste?’

Sara haalde haar schouders op.

‘Als je er een moest kiezen.’

Ze dacht na. Al wist ze het antwoord al.

‘De klanten arresteren,’ zei ze. ‘Zonder schurken geen slachtoffers.’

‘Ik wil die meiden redden.’

‘Maar die willen immers niet geholpen worden. Ze weigeren te getuigen. Weigeren naar een onderduikadres te gaan. Weigeren verdomme met ons te praten.’

‘We moeten hun vertrouwen winnen,’ bracht David ertegen in. ‘Dat kost tijd.’

‘Vertrouwen?! Zou de keus tussen ons en een groepje gewelddadige pooiers niet eenvoudig moeten zijn? Tussen ons en tien keer per dag te worden verkracht door afschuwelijke hoerenlopers? En daarbij zomaar de kans te lopen om te worden vermoord?’

‘Dat klinkt niet als de Sara die ik ken. Is er iets gebeurd?’

‘Er is geen flikker gebeurd. Dat is nou juist het probleem. Hoeveel hoerenlopers we ook grijpen, er staan duizenden anderen in de rij met hun pik in de hand. Alle leeftijden, alle soorten, alles. Niets helpt. Dat is toch niet vol te houden? Die meiden willen niet eens getuigen, niet tegen hun pooiers en niet tegen de hoerenlopers.’

‘Ze zijn bang voor de gevolgen als de daders in de gevangenis zitten en wij met iets anders bezig zijn. Bang voor wraak, dat hun families iets wordt aangedaan.’

‘Ik weet het. Maar zo kunnen we ze niet helpen. De schuldigen niet vastzetten. Waarom geven we het niet gewoon op, als we toch geen kans hebben? We zouden ons er misschien niet langer druk om moeten maken.’

‘Als wij het niet doen, wie doet het dan?’

‘Waarom vraag je dat niet aan God?’

David zuchtte.

‘Niet weer...’

‘Wél weer. Ik voel me verdomde geprovoceerd als je op een en de-

zelfde dag over God praat en je bekommert om een of ander tienermeisje dat slachtoffer is geworden van een groepsverkrachting. Hoe krijg je dat in vredesnaam voor elkaar?’

David gaf geen antwoord. Dit was niet de eerste keer dat Sara tekeering over zijn geloof. Het was de zoveelste keer. Tienmaal de zoveelste keer. Ze leek niet eens te willen begrijpen waar zijn geloof om draaide. Hij begreep dat hun werk niet makkelijk was, maar zonder zijn geloof zou hij het in elk geval niet hebben volgehouden.

‘Een geloof waardoor je je familie niet eens durft te vertellen wie je echt bent,’ zei Sara. ‘Wat is dat eigenlijk voor een God?’

‘Het gaat niet om mijn familie, dat heb ik al gezegd! Hun kan ik het op elk gewenst moment vertellen. Het zijn alle anderen.’

‘Dat bedoel ik dus. Mensen van een baptistengemeente in een of ander gat die een gezin wegpesten omdat ze een homoseksuele zoon hebben. In het moderne Zweden! Om nog maar te zwijgen over andere landen. Het Zuiden van de Verenigde Staten, Saudi-Arabië, Polen, Rusland. Het gaat niet om geloof, het gaat over de rechtvaardiging van haat, het controleren van de medemens. Om ongestraft afgeven op homo’s en vrouwen en...’

Halverwege haar zin deed Sara er het zwijgen toe. David keek op en zag dat ze naar de portiek staarde.

‘Ga het meisje controleren!’ schreeuwde ze terwijl ze de auto uit vloog.

David zag Sara door Artillerigatan naar Karlavägen rennen. Hij haastte zich naar de portiek die ze in de gaten hadden gehouden. Hij wist dat hij naar de flat op de eerste verdieping moest, aan de achterkant. Ze waren hier niet voor het eerst.

Hij voelde aan de deur. Op slot.

‘Opendoen! Politie!’

Hij kon alleen maar hopen dat er zich daarbinnen iemand bevond die überhaupt in staat was de deur open te doen. Hij klopte hard aan en riep weer, en na een paar minuten hoorde hij voetstappen aan de andere kant en daarna een klik van het slot.

De deur ging langzaam open.

David wist dat het meisje dat hier woonde en werkte zichzelf Becky noemde, dus hij nam aan dat zij opendeed. Maar het viel niet mee om dat te bepalen, want ze hield haar hand voor haar gezicht. Het weinige dat hij van Becky's gezicht zag, was bijzonder bloederig.

'Ben je gewond?' zei David. 'Ernstig, bedoel ik,' voegde hij eraan toe toen hij de blik zag die de vrouw hem toewierp. Het was immers overduidelijk dat ze gewond was. 'Gaat het wel? Mag ik even kijken?'

David pakte voorzichtig Becky's hand vast en ze stond toe dat hij die weghaalde van haar gezicht. Haar neus leek gebroken. Een van haar wenkbrauwen was gescheurd. Er ontbraken twee tanden aan haar gebit. Misschien zaten er nog meer los.

'Ik bel een ambulance.'

Maar Becky wuifde afwerend met haar hand.

'Haxi,' mompelde ze terwijl ze haar tas van de kapstok pakte. Ze haalde haar mobiel eruit, toetste het nummer in en hield hem voor Davids neus.

'Hè? O, je wilt dat ik bel?'

'Mm-mm.'

'Een taxi voor Artillerigatan 65. Becky. Naar het Danderyd-ziekenhuis.'

David keek vragend naar Becky om te checken of hij het juiste ziekenhuis had genoemd. De vrouw knikte als antwoord.

'Eerstehulppest.'

Vervolgens rende hij de straat weer op. Hoe had Sara het geweten?

Al op Tyskbagargatan had de hoerenloper in de gaten dat Sara achter hem aan zat, dus verhoogde hij zijn tempo terwijl hij door Karlavägen rende. Duwde alle gezinnen met geslaagden aan de kant. Dwong auto's te stoppen, al konden die vanwege de drukte toch alleen maar stapvoets rijden.

Sara rende achter hem aan over het trottoir in het midden van de statige Karlavägen. Nog meer groepen geslaagden op weg naar de school. Een heleboel familie en vrienden.

De man zigzagde tussen de feestvierders door en duwde ze aan de kant om zich een weg te banen.

Sara rende en sprong en beschermde zichzelf.

‘Aan de kant, idioten!’

Een aantal mensen protesteerde luidkeels, anderen keken nijdig. Hier was men niet gewend om besprongen te worden.

Op de Sibyllegatan voor de kiosk stond een versierde Chevrolet Bel Air cabriolet ’56 vol geslaagden; de chauffeur stond ongeduldig te wachten om te kunnen afslaan naar Karlavägen en greep zijn kans toen hij een gaatje dacht te zien. De jonge vent gaf gas, maar remde toen Sara op de motorkap belandde.

‘Idioot!’ riep Sara, maar ze rende verder zonder te controleren of ze iets aan de botsing had overgehouden.

Haar enkel en schouder, constateerde ze terwijl ze langs Ica Esplanad rende.

De hoerenloper vergrootte zijn voorsprong.

Verdomme, dit ging niet goed.

Sara rukte een champagnefles uit de hand van een gedrongen man van middelbare leeftijd met een sikje en gooide de fles vervolgens uit alle macht naar de voortvluchtige.

Raak.

Midden op zijn rug.

Hard genoeg om hem te laten struikelen. Met als gevolg dat hij in een groep jongens terechtkwam en omviel.

Terwijl hij overeind probeerde te krabbelen, haalde Sara hem in. Ze stortte zich op hem, sloeg haar benen om zijn buik en zette zich schrap. Een beenklem die ze veelvuldig gebruikte tijdens de trainingen van de Russische vechtsport sambo. Ze was erachter gekomen dat haar sterke benen bijzonder geschikt waren voor deze manoeuvre, en veel volwassen knapen gaven het op als ze tijdens de training vastzaten in haar ijzeren greep.

‘Ik geef me over!’ riep de hoerenloper, en Sara verminderde de druk een beetje. Het prikte in haar been en ze zag dat de hoerenloper iets glanzends in zijn hand had: een zakmes waarmee hij haar

had gestoken. Gelukkig niet diep, het was maar een schrammetje. Maar toch.

Sara boog zich voorover, pakte de pink van zijn andere hand vast en boog die naar achteren. Hij schreeuwde het uit van de pijn, en toen sloeg ze boven op de hand met het mes, zodat het wapen wegvloog.

Met haar benen klemde ze hem steviger vast.

‘Laat me los!’ schreeuwde de hoerenloper. ‘Laat me los! Je smoort me.’

‘Jij hebt mij met een mes gestoken,’ zei Sara terwijl ze haar handboeien pakte. ‘Handen uitsteken!’

‘Verdomde hoer!’

Sara klemde hem nog harder vast.

‘Laat me los!’ brulde de idioot. ‘Dit is mishandeling!’

Vervolgens richtte hij zich tot de omstanders en moedigde hen aan: ‘Film dit, filmen!’

Tegelijkertijd verborg hij nauwgezet zijn eigen gezicht.

‘Hand uitsteken!’ zei Sara.

Eindelijk gehoorzaamde hij.

‘En nu de andere.’

Toen Sara hem de handboeien had omgedaan, maakte ze haar beenklem losser. De hoerenloper hapte naar adem, alsof hij lang onder water was geweest en nu zuurstof nodig had.

‘Dacht je echt dat ik je niet zou inhalen? Nou?’

Maar hij kreeg het niet voor elkaar om te antwoorden, dus boog ze zich voorover om in zijn oor te tetteren.

‘Idioot!’

Ze ging op zoek naar zijn portefeuille, haalde het rijbewijs eruit en maakte er een foto van.

Pål Vestlund.

Stomme naam voor een hoerenloper. Hij had ook een trouwring om.

‘Jij geeft ook nooit op.’

Die woorden waren afkomstig van David, die aan kwam rennen door het woud van geslaagden.

Dat was waar, dacht Sara. Ze gaf nooit op.

‘Hoe is het met haar?’ vroeg ze terwijl ze de gevangen hoerenloper in de gaten hield.

‘Twee tanden, neus, wenkbrauw.’

‘Stomme klootzak!’ zei Sara, en ze greep Vestlunds haar beet en trok zijn hoofd achterover.

‘Ik zal aangifte tegen je doen,’ kon hij nog uitbrengen.

‘Waarvoor dan?’ zei Sara. ‘Hiervoor?’

Ze gaf hem een trap tegen zijn schenen.

‘Of hiervoor?’

Vervolgens gaf ze hem pijlsnel een trap in zijn kruis. Vestlund schreeuwde het uit en rolde zich op tot de foetushouding.

‘Sara!’ zei David, die tussen hen in kwam staan. Hij keek om zich heen om te controleren of iemand het had gefilmd. Maar iedereen leek zijn aandacht te hebben verlegd naar de geslaagden van de school waar voormalig premier Carl Bildt ook op had gezeten.

‘Ik gleed uit,’ zei Sara. Ze voegde eraan toe: ‘Waarom zou hij er beter van af komen dan Becky?’

‘Hou op.’

‘Hij heeft me gestoken,’ zei Sara, terwijl ze de bloedende wond op haar dij liet zien.

‘Oké, maar we moeten niet worden zoals hij,’ zei David. ‘Hoe wist je dat hij haar in elkaar had geslagen?’

‘Bloed op zijn knokkels?’

‘Is dat het enige?’

‘Is dat het enige?’

‘Nee, ik bedoel of dat alles was. Dat je het doorhad. En dat je het van zo’n afstand hebt gezien.’

‘Kijk zelf maar.’

‘Ja, nu zie ik het wel. Maar ik zou het niet hebben gezien vanaf de overkant van de straat.’

‘Oké, help die klootzak overeind, dan nemen we hem mee. Hoerenloperij, zware mishandeling, verzet bij arrestatie. Ik heb het mes weggeslagen. Het moet daar ergens liggen.’

David vond het mes en samen hesen ze Pål Vestlund overeind.

Sara voelde de adrenaline nog steeds door haar lijf gieren. Ze gaf geen cent voor de theorie dat geweld een uitlaatklep zou zijn en dat je daar rustiger van werd, iets wat veel vechtsporttrainers als argument gebruikten om jonge criminelen in hun sportclubs te laten trainen. Sara was er echter van overtuigd dat het alleen maar erger werd: hoe meer ze trainde, hoe kwader ze werd, en hoe agressiever. Zelfs Martin en de kinderen maakten opmerkingen over haar steeds kortere lontje. Neem nou die voetbalhooligans alleen al; die werden echt niet minder gewelddadig door met elkaar te vechten. Nee, soms baalde ze ervan dat ze zo positief tegenover geweld stond, maar aan de andere kant was het goed dat ze af en toe dit soort situaties kon gebruiken. Gespleten.

Ze liepen terug naar de auto, terwijl Vestlund zijn hoofd gebogen hield om zijn gezicht te verbergen voor het geval ze mensen tegenkwamen die hij kende.

Ter hoogte van café Foam ging Sara's mobiel over. Aan het signaal te horen moest het Anna zijn, haar vroegere klasgenoot van de politieschool, die nu in Västerort bij de divisie Geweldsmisdaden werkte. Anna had 'Somebody That I Used to Know' van Gotye gekregen als persoonlijke ringtone; dat was vooral een grap geweest. De waarheid was dat Sara haar nog steeds heel goed kende. Anna was misschien niet haar enige vriendin, maar ze was in elk geval een van de weinigen.

'Niets vervelends, hoop ik,' zei Sara in haar mobiel.

'Ja, dat is het wel,' zei Anna.

'Ik wilde graag iets afspreken om ergens een biertje te gaan drinken.'

'En je krijgt van mij een moord in Bromma.'

'Oké. Op een prostituee?'

'In dat geval met een ontzettend kinky klant,' zei Anna. 'Een mannetje van vijfentachtig met een kogel in zijn hoofd.'

'Oké... Een hoerenloper?'

'Het heeft eigenlijk niets met jouw werk te maken, dit is puur pri-

vé. Ik geloof dat jij die oude man kent. Of kende.'

Familie, buren, vrienden, oud-collega's – namen en gezichten schoten door haar hoofd. Er was een oude man vermoord. Iemand die zij kende.

'Wie...' kon ze nog uitbrengen.

'Ome Stellan.'

'Ome Stellan?' zei Sara, terwijl ze probeerde die informatie te verwerken. Haar best deed om die op de juiste plek in haar brein te duwen. Maar Ome Stellan liet zich niet uit de weg duwen. Nergens heen, eigenlijk.

'De voormalig presentator,' zei Anna. 'Jij kende hem toch?'

'Klopt. Of zijn dochters, eigenlijk. Ja, hem ook. Ik kwam als kind vaak bij ze thuis.'

'Daarom dus. Daarom kun jij helpen.'

'Wacht even. Is Ome Stellan vermoord?'

'Door zijn hoofd geschoten.'

'Dat meen je niet.'

'Jawel.'

'Door wie?'

'Geen idee. Een wraaklustige tv-kijker? Ik dacht dat jij misschien iets wist. Een oude bedreiging. Ruzie in de familie. Vervelende buren. Een gekke bewonderaar. Weet ik het.'

'Ik kom eraan.'

Toen Anna 'Hoeft niet' antwoordde, had Sara de verbinding al verbroken.